

ното бѣше мокро и азъ започнахъ да го изтривамъ съ непотрѣбна коприна. Като го изтрихъ, сложихъ го на масата и изведнажъ гледамъ — чудо! Всички влакнѣца по масата залѣпнаха о него. . . Колко бѣше интересно! Вретеното заприлича на лисича опашка. . . Най-напредъ се уплашихъ, но като видѣхъ, че малко по малко влакнѣцата се отлепахъ, успокоихъ се. Следъ малко всички влакнѣца паднаха, вретеното ми стана пакъ чисто. Потъркахъ го тогава още веднажъ съ края на дрехата си и го приближихъ до влакнѣцата; всичкитѣ пакъ залепнаха. . . Това е чудо, татко, чудо! Нали?

— Да, момиченцето ми, чудо. . . отговори замислено философътъ.

— Кажй ми, татко, защо става тъй? Обясни ми!

— Ще ти кажа, ще ти кажа, но не сега. . . Иди си, Алидо, и преди коприната си сега съ обикновено палмово вретено, а това ми остави тукъ. . .

Но, като погледна момиченцето и видѣ наскърбеното му лице, задето му взема красивото вретено, философътъ побърза да добави:

— Когато дойде другиятъ корабъ на финикийцитѣ, ще ти купя ново, още по-хубаво вретено и гривни и огърлица, все отъ кехлибаръ. . .

Философътъ помилва мекитѣ, кждрави коси на дъщеря си, а тя му цѣлуна ржка, весело изкочи изъ стаята и отиде да преде.

* * *

Това се случило 640 година преди Рождество Христово. Въ това време хората не знаели още за електричеството, което сега освѣтява и малкитѣ селца и движи съ силата си хиляди вагони, милиони станове, печатарски машини и пр.